9303xx

Dejme dostatečnému počtu energetických kvant k dispozici prostor (pole) dostatečně řídký, tak aby velké množství těchto kvant mohlo nerušeně cestovat rychlostí c kterýmkoliv směrem, aniž by došlo k interakci s jinými kvanty nebo částicemi. (Této možnosti se po „velkém třesku“ mělo dostat dnes pozorovanému tzv. reliktnímu záření.) V takovém případě není nic, co by mohlo přimět ona přežívající kvanta, aby zastavila svůj zběsilý běh; jediné, co můžeme „pozorovat“ (za předpokladu správné interpretace), je jakési „stárnutí“ kvant, tj. pomalé prodlužování jejich vlnové délky. Vezmeme-li teoreticky v úvahu jedno jediné z oněch kvant, zdá se nám zatěžko je považovat za celek, neboť jde o děj, který se cyklicky takřka donekonečna opakuje. Za jakýsi „celek“ bychom spíše mohli považovat jednu „celou vlnu“, jeden „kmit“ či „puls“, a onen úprk do neznáma za proces rekurence, opakování téhož dění, téže události (jímž je právě jedna „vlna“).

[datum odvozeno z data původního souboru]